

**Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 3 februari 2011 —  
Europese Commissie/Franse Republiek**

(Zaak C-395/10) <sup>(1)</sup>

*(Niet-nakoming — Richtlijn 2007/2/EG — Milieubeleid —  
Infrastructuur voor ruimtelijke informatie — Uitwisseling en  
actualisering van gegevens in elektronisch formaat —  
Verzuim om nationale uitvoeringsmaatregelen te nemen)*

(2011/C 103/17)

Procestaal: Frans

**Partijen**

*Verzoekende partij:* Europese Commissie (vertegenwoordigers: A. Alcover San Pedro en V. Peere, gemachtigden)

*Verwerende partij:* Franse Republiek (vertegenwoordigers: G. de Bergues en S. Menez, gemachtigden)

**Voorwerp**

Niet-nakoming — Verzuim om binnen de gestelde termijn de bepalingen vast te stellen die noodzakelijk zijn om te voldoen aan richtlijn 2007/2/EG van het Europees Parlement en de Raad van 14 maart 2007 tot oprichting van een infrastructuur voor ruimtelijke informatie in de Gemeenschap (INSPIRE) (PB L 108, blz. 1)

**Dictum**

1) Door niet binnen de gestelde termijn alle wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die noodzakelijk zijn om te voldoen aan richtlijn 2007/2/EG van het Europees Parlement en de Raad van 14 maart 2007 tot oprichting van een infrastructuur voor ruimtelijke informatie in de Gemeenschap (INSPIRE), is de Franse Republiek de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet nagekomen.

2) De Franse Republiek wordt verwezen in de kosten.

<sup>(1)</sup> PB C 274 van 9.10.2010.

**Hogere voorziening ingesteld op 29 januari 2010 door  
Antoni Tomasz Uznański tegen de beschikking van het  
Gerecht van eerste aanleg (Achtste kamer) van 27  
november 2009 in zaak T-348/09, Uznański/Polen**

(Zaak C-143/10 P)

(2011/C 103/18)

Procestaal: Pools

**Partijen**

*Rekwirant:* Antoni Tomasz Uznański (vertegenwoordiger: A. Nowak, advocaat)

*Andere partij in de procedure:* Republiek Polen

Bij beschikking van 19 november 2010 heeft het Hof (Zevende kamer) de hogere voorziening afgewezen.

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het  
Bundesfinanzhof (Duitsland) op 23 december 2010 —  
Waldemar Hudzinski/Agentur für Arbeit Wesel —  
Familienkasse**

(Zaak C-611/10)

(2011/C 103/19)

Procestaal: Duits

**Verwijzende rechter**

Bundesfinanzhof

**Partijen in het hoofdgeding**

*Verzoekende partij:* Waldemar Hudzinski

*Verwerende partij:* Agentur für Arbeit Wesel — Familienkasse

**Prejudiciële vraag**

Moet artikel 14 bis, lid 1, sub a, van verordening nr. 1408/71 <sup>(1)</sup> aldus worden uitgelegd dat het de overeenkomstig deze bepaling niet bevoegde lidstaat hoe dan ook de bevoegdheid ontnemt om overeenkomstig zijn nationale recht gezinsbijslagen toe te kennen aan de slechts tijdelijk op zijn grondgebied tewerkgestelde werknemer, wanneer noch de werknemer zelf, noch zijn kinderen in de niet bevoegde staat wonen of daar hun gewone verblijfplaats hebben?

<sup>(1)</sup> Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB L 149, blz. 2).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend  
door het Bundesfinanzhof (Duitsland) op 23 december  
2010 — Jaroslaw Wawrzyniak/Agentur für Arbeit  
Mönchengladbach — Familienkasse**

(Zaak C-612/10)

(2011/C 103/20)

Procestaal: Duits

**Verwijzende rechter**

Bundesfinanzhof (Duitsland)

## Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Jaroslaw Wawrzyniak

Verwerende partij: Agentur für Arbeit Mönchengladbach — Familienkasse

## Prejudiciële vragen

1) Moet artikel 14, lid 1, sub a, van verordening nr. 1408/71 <sup>(1)</sup> aldus worden uitgelegd dat de overeenkomstig deze bepaling niet bevoegde lidstaat waar een werknemer wordt gedetacheerd en die ook niet de woonstaat van de kinderen van de werknemer is, hoe dan ook de bevoegdheid verliest om de gedetacheerde werknemers gezinsbijslagen toe te kennen, wanneer de werknemer door zijn detachering naar deze lidstaat geen juridisch nadeel ondervindt?

2) Indien de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord:

Moet artikel 14, lid 1, sub a, van verordening nr. 1408/71 aldus worden uitgelegd dat de niet bevoegde lidstaat waar een werknemer wordt gedetacheerd hoe dan ook uitsluitend bevoegd is om gezinsbijslagen toe te kennen wanneer vaststaat dat in de andere lidstaat geen recht op vergelijkbare gezinsbijslagen bestaat?

3) Indien ook deze vraag ontkennend wordt beantwoord:

Staan dan gemeenschapsrechtelijke of unierechtelijke bepalingen in de weg aan een nationale bepaling als § 65, lid 1, eerste volzin, punt 2 juncto § 65, lid 2, van het Einkommensteuergesetz, welke bepaling een recht op gezinsbijslagen uitsluit wanneer vergelijkbare bijslagen in het buitenland moeten worden betaald of zouden moeten worden betaald indien deze worden aangevraagd?

4) Voor het geval dat deze vraag bevestigend wordt beantwoord:

Hoe moet de dan ontstane cumulatie van het recht in de bevoegde staat, die tegelijkertijd de woonstaat van de kinderen is, met het recht in de niet bevoegde staat, die ook niet de woonstaat van de kinderen is, worden opgelost?

<sup>(1)</sup> Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB L 149, blz. 2).

## Beroep ingesteld op 29 december 2010 — Europese Commissie/Franse Republiek

(Zaak C-625/10)

(2011/C 103/21)

Procestaal: Frans

## Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: J.-P. Keppenne en H. Støvlbæk, gemachtigden)

Verwerende partij: Franse Republiek

## Conclusies

— vaststellen dat aangezien de maatregelen ter uitvoering van het eerste spoorwegpakket ontoereikend waren, de Franse Republiek de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens

— artikel 6, lid 3, van en bijlage II bij richtlijn 91/440/EEG, zoals gewijzigd <sup>(1)</sup> en artikel 14, lid 2, van richtlijn 2001/14/EG <sup>(2)</sup>;

— artikel 6, leden 2 tot en met 5, van richtlijn 2001/14/EG;

— artikel 11 van richtlijn 2001/14/EG;

— de Franse Republiek verwijzen in de kosten.

## Middelen en voornaamste argumenten

De Europese Commissie voert twee middelen aan ter ondersteuning van haar beroep.

In de eerste plaats verwijt zij verweerder niet alle verplichtingen te zijn nagekomen die zijn neergelegd in het eerste spoorwegpakket dat niet alleen de verplichting oplegt om de entiteiten die de spoorwegdiensten exploiteren (in Frankrijk: SNCF) te scheiden van die welke zijn belast met het beheer van de infrastructuur (in Frankrijk: RFF), maar ook de verplichting om ervoor zorg te dragen dat de zogenoemde „wezenlijke” functies van de verdeling van de spoorwegcapaciteit, de inning van de vergoedingen voor gebruik van de infrastructuur en de afgifte van vergunningen, worden vervuld door onafhankelijke organen. Desalniettemin is de SNCF belast met bepaalde wezenlijke functies op het gebied van de toedeling van treinpaden, welke functies zij vervuld vanuit de Direction des Circulations Ferroviaires (DCF). Die gespecialiseerde dienst is niet onafhankelijk van de SNCF, noch in juridisch opzicht, noch op het gebied van organisatie en besluitvorming.

In de tweede plaats betoogt de Commissie dat de nationale regeling de vereisten van richtlijn 2001/14/EG inzake de invoering van een systeem ter verbetering van de prestaties op het vlak van de tarifiering van de toegang tot de spoorweginfrastructuur, niet correct en volledig omzet. De Franse wettelijke regeling doet voorts problemen rijzen voor zover zij onvoldoende voorziet in stimuleringsmaatregelen ter vermindering van de kosten voor de levering van infrastructuur en van de hoogte van de vergoedingen voor de toegang.

<sup>(1)</sup> Richtlijn 91/440/EEG van de Raad van 29 juli 1991 betreffende de ontwikkeling van de spoorwegen in de Gemeenschap (PB L 237, blz. 25).

<sup>(2)</sup> Richtlijn 2001/14/EG van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2001 inzake de toewijzing van spoorweginfrastructuurcapaciteit en de heffing van rechten voor het gebruik van spoorweginfrastructuur alsmede inzake veiligheids certificering (PB L 75, blz. 29).